

El de la Rachel acalorada

No va ser senzill marxar d'allà on havien sigut estúpidament feliços durant deu anys

S02E06 Rachel Green (Friends) (<http://www.imdb.com/title/tt0108778>) (NBC) 1994-2004

Foto: NBC

La Rachel es regira, torna a quedar panxa amunt, obre els ulls: no hi ha manera, no pot dormir. Aquesta caseta unifamiliar del sud de Queens és la mar de mona, però hi fot una calor de mil dimonis. S'espolsa els llençols i s'incorpora, repenjan l'esquena al capçal del llit. Va nua, però amb tanta xafogor no para de suar; almenys, com que ara ja no surten per la tele, s'estalvia haver-se de tapar els pits amb el llençol.

La xafogor, però, no és el que li treu el son: és el carallot del Ross. Una altra vegada? com pot ser? Com s'ha atrevit? És que no hi ha manera que es prenguin un? -evita deliberadament la paraula *descans*- temps per reflexionar, sense que ell es fiqui al llit amb la primera que passi?

No va ser senzill marxar del lloc on havien sigut estúpidament feliços durant deu anys, i les coses no els han anat gaire bé des que van arribar aquí. Aquest barri residencial és tan bonic com avorrit i l'Emma és un encant, però els encants d'un anyet són encantadors quan dormen, perquè quan estan desperts només bramen, mamen i caguen. La vida se'ls havia convertit en una cosa massa real.

Amb en Ross, havien decidit concedir-se un? període de reflexió. Ell se n'havia tornat a Manhattan: havia insistit a sacrificar-se perquè ella i la nena poguessin gaudir de la pau i tranquil·litat del barri. Dit i fet, ella i la nena s'havien quedat en aquest paradís de l'ensopiment, a més d'una hora de tren de qualsevol cosa que valgui remotament la pena.

I ara, per acabar-ho d'adobar, s'assabenta que ell, a banda de gaudir de tots els avantatges de la ciutat, gaudeix també de les seves habitants. Es veu que ahir al vespre va quedar amb el Chandler i el Joey al Central Perk -com enyora aquell sofà- per tustar-se les espatlles i recordar els bons temps; una cambrera nova va remenar el seu nou cuilet un parell de cops per davant del Ross i se'l va acabar enduent a casa. Coneixent-lo, a hores d'ara ja es deuen haver casat.

Esbufega mirant d'apartar un ble de cabells que se li enganxen al front. Cony de calor. Al capdavant, no sap per què s'hi encaparra tant, amb el Ross: tampoc és que sigui el Brad Pitt. I encara bo que el Joey va tenir el detall d'explicar-l'hi. Pobre Joey, encara no se'n sabia avenir, que la cambrera no l'hagués triat a ell.

Està ben desvetllada. Fa un cop d'ull al despertador de la tauleta de nit: encara falten vint-i-cinc minuts perquè l'Emma li reclami la dosi llet, és tan meticulosa com son pare. Serà qüestió d'aprofitar el temps. Estira la cama i clava una puntada al Joey, que dorm com un nen al seu costat: «Ai, perdona! T'he despertat?» Ja va deixar passar l'oportunitat una vegada -mai no els ho havia perdonat als guionistes- i se n'està rescabulant a consciència. Ben mirat, comença a trobar-li la gràcia a això de viure lluny de les càmeres.